

sammen før hen imod Midten af August Maaned. Det er derfor, denne Fremgangsmaade er fulgt.

Hvad selve Lovforslaget angaar, er det meget kort. Det lyder saaledes: „De Landomraader, som overdrages til Danmark ifølge Fredstraktaten i Versailles af 28. Juni 1919, Artikel 110, sidste Sætning, indlemmes i Kongeriget og benævnes de sønderjydske Landsdele. Denne Lov træder straks i Kraft.“ Der kunde være Spørgsmaal om at foretage Indlemmelsen enten ved en Rigsdagsbeslutning eller ved Lov. Efter at Fredstraktaten af 30. Oktober 1864 var sluttet, blev jo, som det vil erindres, 8 sønderjydske Sogne forenet med Kongeriget til Gengæld for, at Danmark afstod forskellige dertil svarende Distrikter, navnlig jydske Enklaver. Denne Indlemmelse af de 8 Sogne fandt Sted i Henhold til Rigsdagsbeslutning, men Regeringen har ment, at det ikke vilde være rigtigst at følge dette Fortilfælde, men derimod at søge Indlemmelsen foretaget ved Lov. Der er jo en himmelvid Forskel paa de to Tilfælde. I det ene Tilfælde var det som Følge af et haardt og smerteligt Nederlag, at vi indlemmede de 8 Sogne som en sørgelig Rest af det danske Slesvig og mod at afstaa jydske Enklaver med ren dansk Befolkning til Gengæld. Her faar vi tilbage langt den største Del af det danske Sønderjylland. Paa Grund af Stillingens Forskellighed og paa Grund af det overordentlig meget større Omfang, som denne Indlemmelse har, har vi ment, at den burde finde Sted i den højtideligere Lovsform.

Den nye Grænse, som findes nærmere angivet her i Motiverne til Forslaget, er blevet notificeret Danmark den 15. Juni 1920. Jeg skal ikke oplæse den nærmere Beskrivelse af Grænsen, som man, som sagt, vil kunne finde i Motiverne, men Notifikationen indeholder i Overensstemmelse med § 110 i Fredstraktaten Meddelelse om, at Tyskland til Fordel for de allierede og associerede Hovedmagter endeligt har givet Afkald paa alle Suverænetetsrettigheder over de Omraader, som ligger Nord for denne Grænselinie, samt at Hovedmagterne overdrager disse Omraader til Danmark. Heri ligger altsaa en saare betydningsfuld Akt, og jeg vilde finde det naturligt, at medens Genforeningsfesterne i Aar fejres paa den Dag, da Kongen underskriver Indlemmelsesloven, saa vil de i Fremtiden blive fejret den 15. Juni, den Dag, da Grænsen blev notificeret og de Nord for denne liggende Landsdele af Hovedmagterne overdraget Danmark, den Dag, der allerede

har en saa stor national Betydning her i Landet: Valdemarsdagen.

Indlemmelsen betyder jo, at disse Landomraader nu bliver en integrerende Del af det danske Kongerige, saaledes at al fremtidig dansk Lovgivning bliver gældende der. Det er dette, man har søgt Udtryk for ved Betegnelsen: „de sønderjydske Landsdele“, en Betegnelse, der gaar igen i samtlige de Lovforslag, som det høje Ting kommer til at behandle i Dag. Derved vil man kendetegne disse Landsdele som en Del af Kongeriget og ikke som en selvstændig Provins. Det har været et gennemgaaende Træk lige fra den Dag, Genforeningstanken traadte ind i Virkelighedens Kreds, at de danske Sønderjyder højt og tydeligt har tilkendegivet, at de ikke længere ønskede noget som helst, der var i Slægt med den gamle slesvigske Separatisme, ikke ønskede nogen Særstilling for deres Landsdel, men at deres højeste Ønske gik ud paa dette, at den saa snart og saa fuldstændigt som muligt kunde blive en Del af Danmark, hvor de samme Love og det samme nationale Liv i alle Henseender kunde raade. Det er det, man har søgt at give Udtryk ogsaa her.

Vi staar jo nu nær foran den betydningsfuldeste Begivenhed i vort Lands Historie gennem lange, lange Tider. Vort Land, der i Aarhundreder er blevet mindre og mindre og har lidt smerteligere og smerteligere Tab, vil endelig kunne naa til dette at faa forenet med sig den langt overvejende Del af den dansk-sindede og dansk-talende Befolkning. Af alle de Tab, Danmark har lidt, var Tabet af det danske Sønderjylland utvivlsomt det smerteligste, smerteligt ogsaa fordi det tilføjede vor nationale Følelse saa dybt og, som det syntes, saa ulægeligt et Saar. Efter 1864 groede der meget godt op i Danmark, en ærlig Genrejsningsvillie, et sundt aandeligt og erhvervsmæssigt Liv paa saa mange Omraader, men vi led en Skade i den nationale Selvbevidsthed og den Tro paa vor nationale Fremtid, som intet Folk, selv det mindste, kan savne uden at lide derunder. Ogsaa ud fra dette Synspunkt er Genforeningen med det Sønderjylland, vi nu faar tilbage, en saa stor og afgørende Begivenhed for os og, tror jeg, en Begivenhed, der vil sætte Skel i Danmarks Historie ogsaa med Hensyn til Udviklingen af vor nationale Bevidsthed og Følelsen af, at Danmark har en Opgave mellem Nationerne at opfylde, at ogsaa vi har en Fremtid.

Naar vi staar overfor Vedtagelsen af den Lov, med hvilken de sønderjydske